

Posebni trenutki mojega življenja

Vas Javorniški Rovt ni imela župnijske cerkve, zato je bilo treba krščenca odnesti v župnijsko cerkev na Koroško Belo. Hodili so peš. Otroka so krstili, kakor hitro se je dalo, z željo, da prejme posvečujočo milost. Ime pa je dobil velikokrat po svetniku, ki naj bi bil njegov krstni zavetnik in h kateremu naj bi se priporočal. Pri krstu je potrebna krstna sveča, ki simbolizira začetek novega življenja in jo prižgeta krstna boter ali botra. Krščenec je bil običajno oblečen v belo oblačilo. Danes pa duhovnik da krščencu bel prtiček ali belo oblekico. Bila je navada, da smo odrezali velik kos kruha, ga zavili in vzeli s seboj na pot ter izročili prvemu, ki smo ga na poti h krstu srečali. To je bilo storjeno zato, da otroku ki so ga nesli h krstu, ne bi manjkalo kruha in da ne bi bil nikoli lačen. V tistih časih, ko so bile matere doma in počivale, sta otroka nesla h krstu boter in botra. Še posebej težko je bilo v zimskem času, ko je bila pot zasnežena in poledenela. Tako je bilo potrebno v eni roki držati otroka, z drugo pa loviti ravnotežje, da nisi padel. Star običaj je veleval, da botra v dar prinese štruco kruha s spleteno kito. Kruh je bil narejen iz moke, jajc, mleka in kvasa. Po opravljenem krstu so odšli v gostilno Pri Orehenku. Tam so imeli v kotu pripravljen vzglavnik, »povšter«, da so nanj položili krščenca za toliko časa, da so spili pijačo. Račun je običajno plačal boter.

*Jožica Noč pri birmi leta 1958,
last Jožica Zupančič*

Podobno je moralo biti tudi pri mojem krstu. Dobro pa se spominjam svojega prvega obhajila in birme. Ker je bila birma na vsakih šest let, se je mama dogovorila z duhovnikom, da bom šla sedemletna k obhajilu in čez dva tedna tudi k birmi. Za birmo je bilo potrebno kar veliko znanja, a vprašanja in odgovori so bili v katekizmu, ki so ga imeli v vsaki hiši, kjer so bili verni. Župnik je v katekizmu zaznamoval, kaj se moram naučiti, starša pa sta poskrbela, da sem se predpisano snov naučila na pamet. Za obhajilo in birmo sem nosila dolgo belo obleko, nove čevlje, torbico in venček v laseh. Po obhajilu smo imeli manjšo pogostitev in slikanje. Po birmi pa smo odšli k fotografu in na kosilo na dom moje botre. Botra je bila moja sestrična, ki sem jo imela rada in ji bila hvaležna,

da mi je bila v oporo. Za spomin mi je podarila zlato verižico in lepo obleko. Tega dogodka se še danes spominjam in hvaležna sem staršem, da so me vzgojili v veri, s katero še danes živim.

Pretekla so leta in prišel je čas, ko sem imela rada Janeza. Po spletu okoliščin in raznih preizkušnjah sva stopila na skupno pot leta 1976. Teden pred poroko sva imela deklinščino in fantovščino kar skupaj, saj sva bila oba iz Rovt. Poroka je bila lepa. Odvijala se je na mojem domu, Pri Jenceljnu, po starem običaju. Ženin, priča in muzikanti so prišli na nevestin dom. Hišna vrata so zaprli in po dogovoru pripeljali nevesto do vrat, kjer ji je ženin izročil poročni šopek. Pred odhodom je sledil starševski blagoslov hčere, ki je odhajala na novo življenjsko pot. Na poti sta nas pričakali dve »šrangici«. Prvo so postavili rovtarski fantje, drugo pa ženinovi sodelavci. Civilni poroki je v cerkvi na Koroški Beli sledila še cerkvena poroka, na katero je prišlo veliko prijateljev. Proti večeru smo se

vrnili k Jenceljnu, kjer so domači in sorodniki pripravili večerjo. Pred vhodom je bila najprej napitnica nevesti in ženinu, nato pa zabava, ki je trajala do jutra. Ob polnoči je bil ples za nevesto in ženina, med katerim so fantje ukradli nevesto. Po dogovoru z ženinom in njegovo pričo so jo vrnili. Plesišče smo imeli na okrašenem skednju. Tako se je nova ljubezen zaključila s poroko. Naslednjo soboto pa smo povabili še tiste, ki so nam pomagali. Življenje je steklo po novih tirmicah. Prišli so otroci Marko, Katarina in čez pet let še Veronika. Preselili smo se v novi dom, s hišnim imenom Pri Brinarju, kjer živimo še danes. Žal se v življenju dogajajo tudi žalostne zgodbe. Po devetih letih zakona in treh letih bivanja v svojem domu, se je zgodila delovna nesreča v jeklarni železarne in Janez je za vedno odšel od nas. A življenje je moralo teči dalje, čeprav ni bilo lahko. V oporo so nam bili domači, sorodniki, prijatelji, vaščani in sodelavci, zato vsem hvala. Zdaj, v zrelih letih, sem srečna mama otrokom in vnukom.

Prijateljice v Javorniškem Rovtu leta 1966, last Jožica Zupančič